

2 ביולי 1948 - יוצאים לדרך לא נודעת

1958

1968

1978

1988

40

והדרך מתמשכת

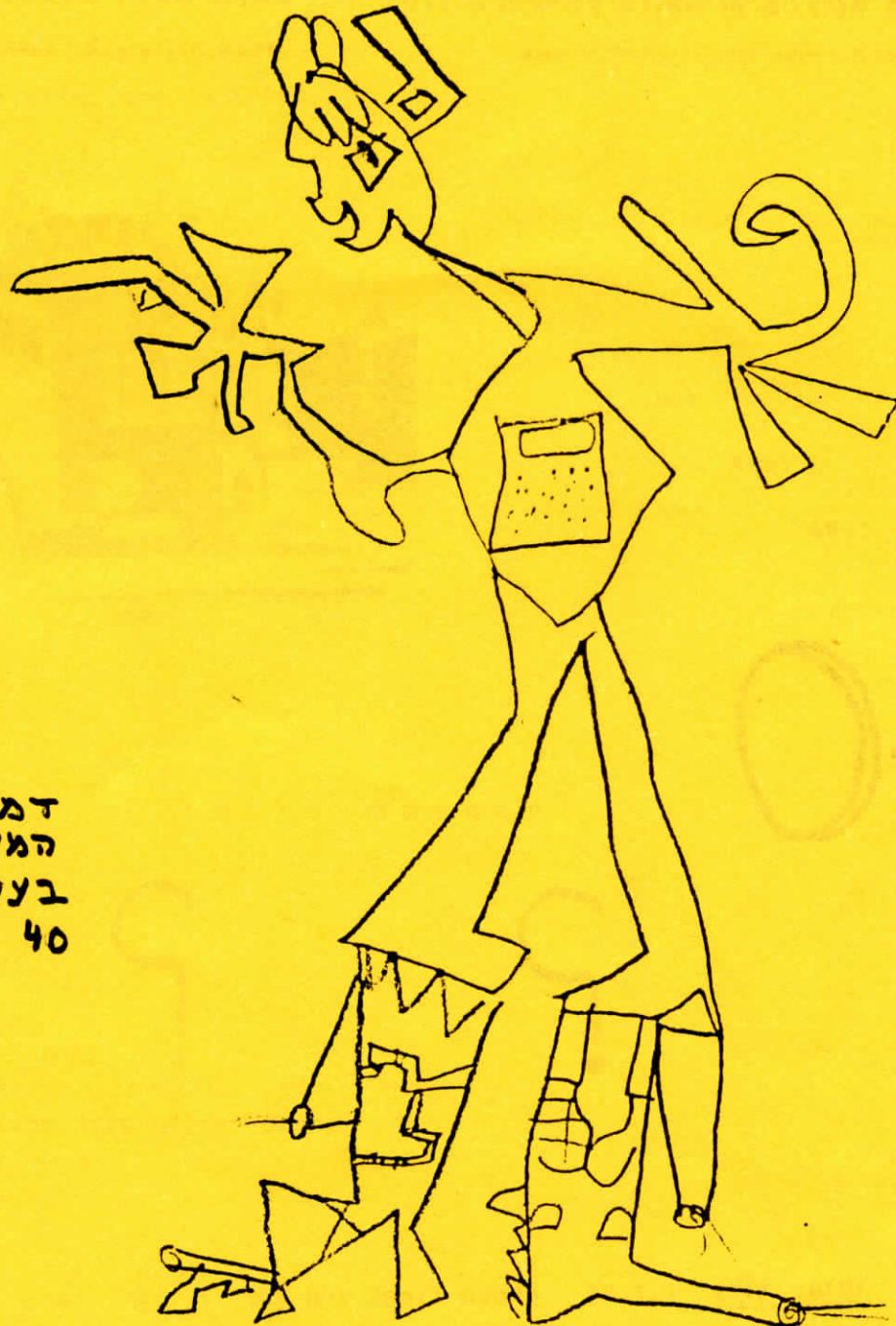
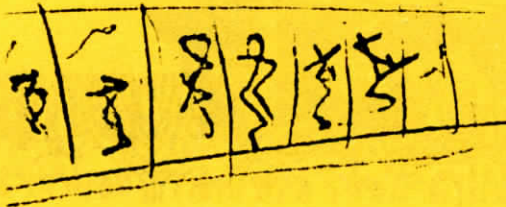
?

?

(ראו מוסף "יום הולדת" בגליון זה)

"השעון משדר ישר למוח מה השעה."
"לא יצטרכו בכלל ללמוד. בשינה יחברו לך מכשיר חשמלי כגון קסדה עם
אוזניות. זה לא יפריע לחלומות, אבל יכניס מידע."
"במקום ללכת לבה"ס יהיה לכל תלמיד צלחת-מטוס שנכנס דרך התקרה.
למורים לא יהיה. הם ילכו ברגל".

לגבי מורים - יש גם רעיון אחר:

דמות
המורה
בעוד
40 שנה

דברי העורכת
(אנא)

קרה מה שקרה, וחגיגת ה-40 נדחתה לתאריך אחר.
יחד עם זה הרגשתי שעל "דברי הכפר" לציין את המאורע, במיוחד כשהגליון הנוכחי יוצא בדיוק ביום שבו יצאה המשאית העמוסה שראיתם מעבר לדף לדרך "הגלילה". ואם במקרה תקראו שורות אלה בשבת, תחשבו על זה שהיום לפני 40 שנה עבדו מספר מטורפים בהקמת גדרות ואוהלים וכל החנטריש הזה שעוד תלעסו אותו בחגיגה שתבוא עלינו לטובה....
לכן גם החלטנו להכין "מוסף" צנוע, לא בדיוק על יום ההתיישבות עצמו, אבל מראה את הכפר לפני 30 שנה, לפני 20 שנה ובעוד 40 שנה....
והשאר ייכתב בחוברת שמכין עמיתי אריק לקראת המסיבה.
צוות ה---- בעידן זה של הקמת ועדות "אד הוק", צוותים למיניהם, ולאחרונה גם "רשות התקציבים", משתרש נוהג חדש - לא לחתום שמית על הודעות. אני מבקשת מכל הגופים האלה לא לשלוח חומר לעלון בלי להזדהות. אין לי דבר נגד הקמת מסגרות אלה, אבל לא כל חבר מסתובב תדיר עם רשימת שמות, ולי, בכל אופן, חשוב לדעת מי הפונה אלי.
מודעות ממחישות במודעות שלהלן, מענפי שרות שונים, באים לביטוי בצורה מוז-שית מאוד ה"צמצומים" שעליהם מדובר בצורה מופשטת באסיפה.
מהמספרה - במסגרת הצמצומים שנתבקשנו לבצע במספרה נקפיד יותר על פרקי הזמן בין טיפול לטיפול, כגון סלסולים, צביעה, פסים, חינה, והם יהיו

כדלקמן: פסים: פעם בשישה חודשים
סלסול: " " "

חינה: " בשלושה חודשים
צביעה: " בחודש.

עד להודעה חדשה לא נוכל לבצע סלסולים, פסים וכו' למישהו שעד היום לא עשה, ורוצה להתחיל עכשיו. צבעים ייעשו רק כדי לכסות שער שיבה.

הגיע אלינו צחי בן-דור, אחיו של זוהר, שיעבוד במספרה, ויגור במשק בתור שכיר. ולבסוף תזכורת חשובה:

כל ההזמנות לתור לחברות נעשות דרכי, כל יום בין השעות 10.00 - 10.30. לאחרונה יש שוב הטרדות בכל שעות היום, וזה מפריע ומקשה על העבודה.

להתראות במספרה,

יהודית ב. והצוות

מחנות ההלבשה - בעקבות ההחלטה של מוסדות המשק בקשר לקניות, אני מצמצמת את שעות הפתיחה של חנות ההלבשה. חברים שברצונם להזמין דברי ביגוד וכו' יכולים לעשות זאת דרכי. אני מזכירה לכולם להביא פינקס צ'קים או תלושים כדי לשלם על המקום.
שעות הפתיחה החדשות: יום א' 1800 - 19.00

יום ה' 18.00 - 20.00

יום ו' 11.00 - 13.00 פרנקי

ואחר כך זה - שבת - שלום -

חזל טוב... חזל טוב

י מ י - ה ו ל ד ת

3.7. עינב גולן

רובן ירון

4.7. רות רחמני

גל גינת

מרים ריפקינד (נכדה)

אלון בוסקילה (נכד של חצור)

מור אשכנזי

אלעד אשכנזי

5.7. מירון שוורץ

ג'קי עמר

אפרת אדלשטיין

ורד קולקר

אורן קולמן

שקד קולמן (נכדים של רחמני)

6.7. גבי אן בילגורי

עפרי וגנר

7.7. אבנר וולר (נכד של כהן)

עדי לוין (נכדה)

8.7. יותם עמית

מיקה וולר

אור יהודה איתם (נכד של ארנברג)

אלון עדר (נכד)

דניאל כהן (נכד)

9.7. אסנת אגמון

אלון פרימוסט

מרי כורדיאן

דנה בן-חיים (נכדה)

י מ י - נ י ש ו א י ן

6.7. מרים ואמנון המאירי

7.7. ג'ין ווילי פינקוס

ריקי וירון סינה

קלייר ואלכס לוין

(הורים של נעמי פורסטר)

8.7. מטי ואיזי דיבון

ב ן ן ו ל ד

להורים - ריקי וירון סינה

לסבים - ג'ו ושריטה

ולכל המשפחה

שפע ברכות !

מיומן המזכירה.

בעקבות ההחזרה של נישא הלימודים למוסדות, היתה ישיבה משותפת של ועדות המשק, כוח-אדם והמזכירות, שבסופה הוקם הצוות שעובד כעת על תקנון מערך העבודה. בינתיים הם עיבדו קווים כלליים ולפני שיציעו הצעות מפורטות הם מרגישים צורך לקבל גיבוי ותמיכה מהאסיפה.

כאן אני רוצה לשתף את הציבור בהתלבטות שלי. אנשי הצוות דורשים לקרוא לאסיפת חובה, כי רק כך הם רואים אפשרות לקבל היזון חוזר וגיבוי נרחב. לי יש הסתייגות משימוש קל מדי בכלי, שמשמש לשעת חירום או לנושאים רבי משקל ויוצאי דופן.

מעריך העבודה, עם כל חשיבותו, הוא חלק אינ-טגרלי של הטיפול במצב הכלכלי. החלטות שנקבל בנושא ישפיעו ללא ספק על כל חבר. אבל לא יותר מהצמצומים והקיצוצים שעליהם נדון בעתיד הקרוב. האם לכל הדיונים האלה נקרא לאסיפת חובה?

בעיני חשוב שכן תהיה השתתפות מירכית באסיפה הקרובה, הדנה במערך העבודה, כי אין אפשרות לבצע תוכנית כלשהי בלי תמיכה רחבה ביותר של הציבור.

אני בטוחה שכל אחד יעשה מאמץ עליון לבוא ולהשתתף בדיון בנושא מרכזי זה.

קרול בילגורי

כבר מזמן אני מרגישה בצורך של קו-קשר ביני לבין ציבור החברים - בנוסף לדו"חות הרגילים משיבות המזכירות. לכן אני רוצה לפתוח טור (שבועי, אם אפשר) בעלון, כדי לשתף אתכם יותר גם בלבטים ובשיקולים שקודמים להמלצות ולהצעות שמגיעים בסופו של דבר לאסיפה.

בתקופה האחרונה יש לנו נושא מרכזי אחד שממנו נובעים כל הנושאים האחרים: איך להיערך כתוצאה ממצב הכלכלי. נושא מרכזי זה מצריך שיתוף פעולה יותר הדוק בין הוועדות המרכזיות של המשק ממה שהיה רגיל בעבר - כי לכל המלצה לגבי צמצום בהשקעות והוצאות או ביצול יותר יעיל של שעות העבודה יש גם השלכות חברתיות.

דוגמאות: בנושא ההעברה למכבסה האזורית טיפל בהתחלה מרכז השירותים. הוא ריכז את הנתונים ועוד לפני שהנושא נדון בוועדת המשק, התייחסה המזכירות אליו.

נושא הלימודים הארוכים עלה תחילה בוועדת המשק במסגרת חיסכון בימי עבודה, והוצעה הורדת המיכסה ל-4%. כשהנושא הובא לאסיפה, לא רצו החברים להתייחס רק לצמצום במיגזר הזה, וביקשו תוכנית כללית של התייעלות במערך העבודה בכלל.

ההצעה של צמצום הלימודים עדיין עומדת, ולכן עוד לפני האסיפה תנסה המזכירות לגבש דעה בנושא, ולהציע קריטריונים ליציאה ללימודים השנה.

חגיגת ה-40 של המשק.

אחרי דיונים נוספים ובדיקת האפשרויות השונות לקביעת תאריך מתאים לחגיגה, סיכמה הוועדה המארגנת שנקיים את האירועים בימי ראש השנה. היו ריבטים רבים שהוועדה היתה חייבת לבדוק, והתאריך לא נקבע באקראי, אלא אחרי בדיקת האילוצים השונים, שבסוף הביאו אותנו לקביעת התאריך. לכן אנו מבקשים מהחברים לא להזמין אורחים לאותם הימים של ראש השנה, כשהיו כאן בני משק רבים ומשפחותיהם.

כד נזכר להנחות ביחד מחגיגה פנימית ממשית.

בשם ועדת ה-40

מכאל כהן

פנייה לציבור.

לחברים שלום!

אני פונה אל הציבור ורוצה להסביר את עניינה של ורד. הצורך לעשות זאת התברר לי לאחר שהגיעו אלי שמועות שונות ומשונות, ולא מעט מהן מנוגדות לחלוטין לאמת. לפני כחודשיים פנינו למזכירה בבקשה, לאפשר לורד ומשפחתה לבוא למשק לתקופה של שנה-שנתיים, בגלל הסיבות שאפרט בהמשך.

ורד ומשפחתה גרים ביישוב קטן מעבר לקר הירוק. בעלה מהנדס טייס בחיל האוויר. במסגרת שירותו נשלח ללימודי הנדסה בטכניון. הוצאות לימודיו ומשכורתו הרגילה משולמים ע"י צה"ל.

לפני שנה עשו את טעות חייהם: בתמימות נענו לבקשתו של ידיד קרוב ולקחו למענו הלוואה די גדולה. ההסכם היה, שתשלום ההלוואה וכל הכרוך בה ייעשה על-ידו. ואמנם, הוא שילם הכול במשך תקופה מסויימת ופתאום חדל. התברר להם, לחרדתם, שהאיש סיבך בצורה דומה עוד כמה וכמה ידידים. טיפול משפטי לא יעזור, כי עסקיו התמוטטו. הוא קרוב לפשיטת רגל ואין לו הון עצמי, שממנו אפשר לתבוע את החוב. ורד ובעלה מצאו את עצמם במצב בלתי אפשרי. מלבד המשכנתא הגבוהה של עצמם, עליהם לשלם עכשיו גם את החוב החדש ומאחר ואינם יכולים לעמוד בכך, הם נכנסו למשיכות יתר עם ריבית שהולכת וגדלה.

מכירת הבית אינה באה בחשבון, כי בגלל ההתקוממות בשטחים יש בתים רבים שעומדים למכירה וכמעט שאין ביקוש.

אנו, הנריה, מבקשים לקבל את המשפחה במסגרת עזרת קרובים. ורד תעבוד ותקיים חצי משפחה ואת יתרת העלות הם ישלמו, כפי שהמזכירות תחליט. מוטי יעשה כל מאמץ לדחוס את לימודיו ל-5 ימים בשבוע, כך שיתאפשר לו לעבוד יום אחד, אולי במפעל במשמרת שניה (אם נחויץ). שניהם כמובן יעשו את כל התורנויות המקובלות.

אנו יודעים שהפניה שלנו באה בתקופה קשה, כאשר המשק עצמו שרוי במצוקה. הלוואי ויכולנו להימנע מכך. אבל הם יכסו את כל עלותם כאן ולא יפלו למעמסה על הקיבוץ.

כאשר הייתי במרתון נשאלה שאלה: מה טוב אצלנו שלא היינו רוצים לאבד תשובה שקיבלה רוב קולות היתה: העזרה והתמיכה של החברים בשעת מצוקה. אנו מקווים שתתמכו בנו, כי זאת לנו שעת מצוקה ממשית.

אריאלה וישראל

הכלכלה הקטנה, והקלקלה הגדולה.

לפני חודש עברתי חוויה מיוחדת במינה, דבר שגרם לי לא מעט התרגשות ותסכול. המחשבות עקב כך היו רבות ובהן ברצוני לשתף אתכם.

עברתי את סף הביטחון בתקציב הכולל שלי!! לא, חס וחלילה, שנכנסתי לאדום, אבל במקום 990,81 ש"ח שהיו צריכים להישמר עד תאריך זה, נשארו רק 797,59 ש"ח.

מצורף לדף החשבון היה "פתק ירוק" ובין יתר הדברים המודפסים בשחור על ירוק היו "עליך/כם להימנע משימוש בפינקס הצ'קים שברשותך ולא לקנות או להזמין מצרכים 'על חשבון' מהחנויות או ממרכז הקניות עד להודעה חדשה" - ועוד - "אפשר לשוחח או להתייעץ בעניין עם המזכיר/ה או כל חבר מזכירות". החתום - רשות התקציבים. אני מדגיש כאן שההודעה לא באה כהמלצה אלא כפקודה.

בתור חבר "סבון" לגמרי, צייתתי לפקודה ויצאתי מהלא נעים בתוך חודש, אבל עם הרגשה של כעס ותסכול, שבסופו של דבר הסתכמה בשאלה: איך אפשר להסביר, שההנהלה הפיננסית של הקיבוץ לא קיבלה "פתק ירוק" מזמן? אולי הם קיבלו, אבל לא היו "סבונים" כמוני.

הייתי פחות כועס, לו חשבתי שיש מספיק רגישות במרומים המינהליים שלנו שלא להטיף לנו מוסר ולא לדרוש מאיתנו מאמצים נוספים, בכדי לתקן את הסדק הקטן שבחור הענק, שניהול כושל גרם לנו.

אין לי כל-כך טענות על האנשים. כאנשים הם טובים וישרים - אין לי ספק בכך - אבל הם אינם מוכנים להכיר בזה, שהם עייפים ושחוקים מן העול שסחבו כל השנים וממילא אין מי שיחליף אותם. מי יחליף? זאת באמת שאלה מעניינת. מעניינת אבל כבר לא רלוונטית, כי איזו כמות... כישרון צריך, כדי להמשיך במצב הקיים?

בכל אופן, מתברר שאני לא מספיק חכם לפקח על התקציב האישי של עצמי - ואלה מסוגלים, כמעט ללא ביקורת, לקבוע את הגורל של כולנו.

אגב, עוד לא קיבלתי את "ההודעה החדשה" - למה?

די, עכשיו לבעיה אחרת.

אנחנו, כחברים, מתבקשים לדון ולהחליט על כל מיני נושאים באסיפה הכללית, שמתקיימת רק אם הסעיפים מוסכמים ומסוכמים ובמידה שאין משחק בינלאומי בטלויזיה. לפעמים מכינים אותנו קודם (בנושאים הכבדים) עם דף אינפורמציה ש"הסבר חבוא באסיפה". מידע זה, בדרך-כלל, לא עומד לבד בלי הסבר וכאשר מדובר בעסקים כל-כליים מנוסח באופן כזה שלא ניתן לפענח אותו. נראה לפעמים, שמטרתו "לבלבל את האויב". בזה הוא מצליח, כי החבר הפשוט, שלא יודע הרבה על מספרים (לפחות לא על דף נייר) מרים ידיים וממשיך לפנטז על אלקסיס ב"שילשולית" (איזו מרכזת משק נהדרת!!)

בקיצור, הנתונים היבשים האלה לא מהווים אינפורמציה. לפעמים אפילו לא מדפי-סים את סוג היחידות, כך שאי-אפשר לדעת האם להתייחס למליונים, אחוזים, דולרים או שקלים. אפשר לעשות את זה אחרת. אפשר להציג מידע בצורה כוללת ומוכנת. רק צריך מעט כישרון והרבה רצון, שיהיה מובן וברור לכלל העם.

אני חושש שחוסר בהירות זה משקף חוסר בהירות גם בראשו של מי שמכין את החומר. מה שבטוח הוא שאף פעם לא נותנים יותר מפן אחד קטן של המצב הכולל. אני הייתי מצפה, בתקופה קשה כזאת, כאשר מבקשים מכולם לשתף פעולה, שיציפו את החברים במידע מדויק ואמין, כך שירגישו כחלק משמעותי של הקיבוץ - ולא שיסתתרו מאחורי סיסמאות שחוקות של מוסר עבודה, שמצליחות רק לעורר ספק כאשר למהימנותם של שולחיהן.

דוד קולט

בגורקי - לאפרת.

הוא ישב במרפסת של משפחת כהן, כשרוח גלילית קרירה מלטפת את הפנים. הוא טווה ומשחזר, בעזרת מספר חברים, את רשת הקווים שחוצה "שם" את המרחבים העצומים של ברה"מ. ארי וולובסקי, מסורב עליה זה 15 שנים - שיבה זרקה בצדעיו ובזקנו. עיניים בורקות במשובה, כיפה לראשו.

"סאחרוב - כן הוא היה אז בגורקי - - - ואז דיברתי עם מריסן בריגה."

- - - "ואצל מי ביקרתם אז במינסק?"

"אה, הוא היה אחר-כך באורקוטסק." (12 שעות טיסה ממסקבה", מוסיפה מילה, האישה, בשקט, מהצד).

והחברים שלנו, שביקרו שם לפני שנה, חמש שנים, שמונה שנים, מעלים כל פעם עוד שם, עוד מקום. ואת כולם הוא מכיר, ואם לא אותם - לפחות את האח או את האבא. והוא מספר בציבורית כמעט צברית:

"לרוב רובם של היהודים בברית המועצות אין כבר קשר ליהדות. ובכל זאת, כששוח-רתי מהמנה בסיביר פתאום, בלי כסף, במקום נידח, טלפנתי למוסקבה ונתנו לי כתובת של יהודי בעיר שיעזור.

אבל הסירובניקים הם קומץ קטן וכשמדברים על נשירה, צריכים לזכור את זה. יש שתי סטטיסטיקות: האחת, שהיא נכונה, אומרת ש-90% ויותר מהיהודים נושרים בווינה - אבל יש גם סטטיסטיקה אחרת: מתוך 200 התלמידים לעברית, שהיו לי, כמעט כולם כאן. מי שלומד עברית ויידע הארץ והשוואה ותורה לא נושר. הלוחמים עולים ארצה. בזה אנחנו צריכים ויכולים לעזור. אם יש באמת עכשיו קצת יותר פתיחות צריכים לנצל את זה ולשלוח עזרה מאסיבית בחומר ובאנשים. רק דרך הקשר ליהדות ולמודעות היהודית יגיעו גם לציונות. גם אתם צריכים לשלוח אנשים. לא לספר על "סוציאליזם", אלא איך התחלתם מכלום ובניתם את המקום הזה. המוני ישראלים ויהודים צריכים עכשיו לבקר שם ולהרגיש איך זה."

והוא ממשיך, כמעט במונולוג:

"כאן לא יודעים ולא יכולים לדעת, מה הבעיות. כתבו בעיתונות שביגון כבר לא רוצה לעלות. איזה שטויות! ומה עליו לעשות, כשפתאום לא נותנים לבן שלו לצאת, כי החותנת לא נותנת את הסכמתה הרשמית לעליה? זה לא הבן של העיתונאים - זה הבן שלו

הפתיחות (גלוסנוסט?) היא על תנאי. קצת נותנים - ואז לוקחים. למשל, יעלימו עין מזה שמישהו פותח גן ילדים יהודי בביתו - אבל ברגע שרוצים לשכור מבנה, ימצאו כל מיני תירוצים - של בטיחות, של תברואה, כדי לסרב."

וולובסקי הוא חוזר בתשובה (בזמנו פירסמנו מכתב שבו הוא מספר איך לימד את עצמו מקפץ להיות שוחט לפי ההלכה, כדי שמשפחתו בגורקי תוכל לאכול אוכל כשר), אבל הוא חוזר בתשובה קצת שונה. הוא מסתייג מ"אגודת ישראל" וגם חב"ד אינם לפי רוחו, למרות שהוא מעריך מאוד את מרצם ופעולותיהם בכל רחבי העולם.

"אני לא רוצה לצאת מבית-סוהר, כדי להיות שוב סגור", הוא אומר, "אני רוצה להיפגש עם כל סוגי היהודים". מחר הוא נוסע לקיבוץ אילון, כדי להיפגש עם אישה שהתכתבה איתו במשך 12 שנים. השטחים? "בנושא הזה יש לנו חילוקי-דעות", הוא משתמש, כשחיוך של משובה מבריק מאחורי המשקפיים העבים. בינתיים הם יגורו בדירה "ששכרו בשבילנו לשנה" - באפרת. הוא ילמד עברית לתלמידים מחו"ל שיבואו לישיבה שם.

אחד החברים שואל: "רוב הפעילים יצאו מברה"מ בזמן האחרון. האם יש דור-המשך?"

וולובסקי לא מהסס אף רגע. "זה מעניין מאוד. יש דור-המשך של צעירים, אפילו צעירים מאוד, שעובדים קשה, לומדים ומלמדים. אנחנו, כשהתחלנו, כבר לא היינו כל-כך

(המשך בע' 8)

(מגורקי לאפרת - המשך)

צעירים והיה לנו יותר קשה ללמוד. הם לומדים יותר מהר ויותר יסודי. (אשתו מעירה בשקט: "הם עוד לא עברו את מבחן האש - עוד לא עצרו אותם, לא מפחידים אותם. צריכים עוד לראות, איך יעמדו בזה.") יותר קשה ליהודים עכשיו להתקבל לאוניברסיטאות, והרי הראש היהודי לא יכול להתקיים בלי ללמוד."

על ההחלטה להטיס את היהודים היוצאים מבריה"מ הישר לארץ, כדי שלא ינשרו, מדבר וולובסקי בשלילה מוחלטת. "במלחמה על חופש ההגירה אי-אפשר לשלול את חופש הבחירה מהמהגרים", הוא אומר נחרצות. "זה לא לטובת ישראל, לעשות את זה. האם אתם באמת רוצים ביהודים שמתנגדים להיות פה? אומרים שיראו את יפי הארץ וישתכנעו - מי שלא רוצה לראות, לא תכריחו אותו לראות". והוא מוסיף בנימה מציאותית: "אפילו ליהודים שרוצים לבוא הנה יש מספיק בעיות קליטה."

ואם יש בעיות, לא איש כוולובסקי יישב בחיבוק-ידיים. יחד עם קבוצת חברים עולי רוסיה הוא הקים ארגון בשם "מחניים", שמטרתו לאגד בתוכו את כל הקבוצות הקטנות של עולי ברה"מ. "לעולי בריטניה, לעולי ארה"ב יש מדינה שעומדת מאחוריהם - לנו אין. לא מספיק שברשימות המפלגות מכניסים גרוזיני שכבר גדל בארץ או רוסי שעלה לפני 20 שנה. אבל לא קל להתאחד. יש הרבה דעות שונות בין הרוסים."

מאז שעלו ארצה לפני כשלושה חודשים כבר הספיקו בני הזוג לצאת לשליחות ולהביא את דבר הסירובניקים לאוסטרליה, ניו-זילנד, בנגקוק ("מי חשב שיש יהודים בבנגקוק?") ולניו-יורק. בכל מקום פגשו גם בהרבה ישראלים.

"זה מה שכואב לנו - שיש ישראליים שעוזבים את הארץ", מעירה מילה בעצב.

נאחל לזוג, ולבתם בם ה-20, קליטה מהירה והתערות שלמה בארץ המסובכת והכואבת

הזאת.

א נ ג ה

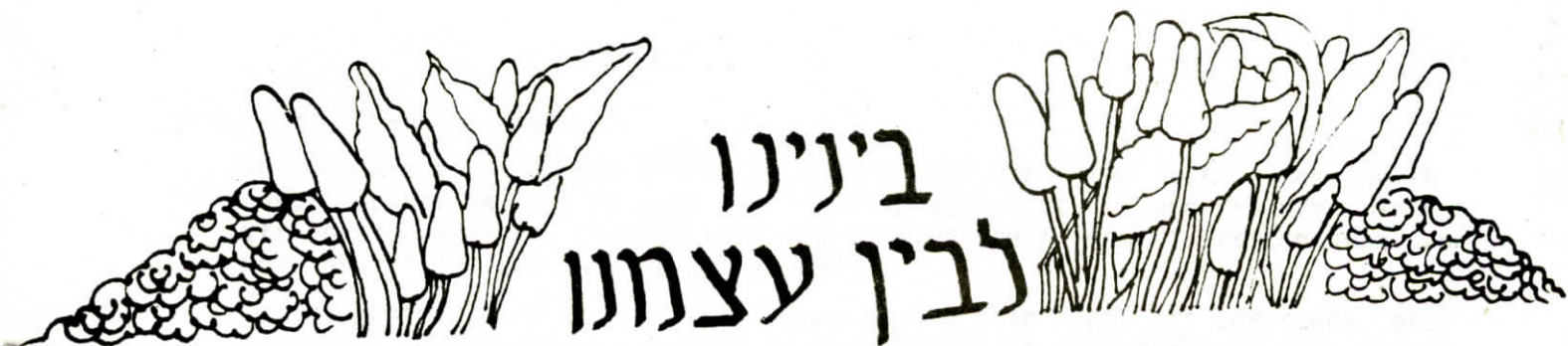
מאמרות הסבוע.

- * אני התחלתי באוהל ואני גומרת בא.ה.ל....
- * אני לא מפחדת לשלוח את התחתונים שלנו החוצה - ההחלטה לשלוח את הילדים החוצה היתה הרבה יותר גורלית.
- * חשבתי שבכפר הנשיא יש גאוות יחידה, ולא מדברים על מגרעות הקיבוץ מחוץ למקום. ופתאום אנחנו מוציאים את כל הכביסה המלוכלכת החוצה....

כ' בתמוז תשמ"ד - לו סגל
כ"ג בתמוז תשל"ג - אריה בך
כ"ד בתמוז תש"ס - מר קורט גרינברג

נר זכרון

בינינו לבין עצמנו

הסבר והרגעה: טור זה מופיע שוב, למרות שמחברו מנסה ללקט חומר לספר-חוברת

על 40 השנים הראשונות של קיומו של כפר הנשיא. יש המון חומר ובעיות טכניות לא חסרות, לכן - כפי שהוסבר כבר - "בינינו" יופיע לעיתים רחוקות עד שמלאכת הכתיבה של "כל מה שרצית לדעת על כפר הנשיא ושכחת לשאול" תסתיים. מתי זה יקרה? אולי בראש השנה, אבל בלי נדר. ומה מזעיק את בעל הטור הפעם? בהמשך.

לאט לאט ובביטחון

אתה, כן אתה, וגם את, אתם ששותים משהו קר ומרננים על המצב הקשה והתקציב הלא מספיק, אתם לא יודעים, כי לא טרחתם להופיע... מדובר באסיפה שבה החליט שאין מנוס אלא להצטרף למכבסה האזורית. "אה, זה" - תגידו ותחזרו לשתייה הקרה. "לא באנו, כי ידענו שאין ברירה: גורמי המשק, שלא מצאו לנכון לחדש את הציוד ותמיד דחו את ההשקעה לשנה הבאה, הודיעו סופית שבשנת 'אה"ל אין ממה להשקיע. בשביל מה לבוא?!"

אתם לא מרגישים שכאן מתרחש סחף איטי אבל מתמיד ברקמת מהותו של הקיבוץ. אתם יכולים להתנחם בנחמה המפוקפקת שאינכם לבד: הרי חברה נכבדה קמה באותה אסיפה וציינה, שאין בהעברת שירותים לגורם אזורי שום פגיעה בעקרונות הקיבוץ וכי את חבר/חברה (קרי אתם עם השתייה הקרה והגישה האדישה) יכולים להרוויח יותר במקצוע מחוץ לקיבוץ ולהביא את התמורה הכיתה, שיעשו כן וכל הכבוד להם.

אל תהנהן בראשך, אלא תחשוב רגע. אחד העקרונות-ערכים של הקיבוץ היה בעבודה עצמית. אנחנו, שאין בכוונתנו לנצל את הזולת ושאינן עבודה בזויה שנשאר לאחרים, כמו שעושות אומות העולם בהשאירם את ניקוי הרחובות והכיבים בידי עובדים זרים או שחורים. זה קורה עכשיו בארץ בענפי הכנייה והתיירות, שבהם הבנאים עושים את העבודה הקשה והמלצרים ושוטפי הכלים בכתי המלון ובמסעדות הם ערבים. ואצלנו? את פחי האשפה מרוקנים חבר'ה מהמועצה האזורית; בזקני הכפר מטפלות בשכר נשים מחוץ לקיבוץ; את החינוך הוצאנו מחוץ לקיבוץ; בחשמליה ובמסגריה יש שכירים וכמן כן במרפאה.

לכל צעד יש הסבר ונימוק הגיוניים. אין מי שיעבוד בענפים רווחיים; חברות/חברים לא רוצים לעבוד בשירותים - לא במרפאה, לא בחינוך, לא בחדר-האוכל, לא בפעוטונים... יבוא יום כאשר הנגריה תופעל ע"י נגרים שכירים (מה יש, עם הציוד שקיים שם נוכל לעשות עבודת חוץ בשביל סולל-בונה ולהפוך את הנגריה לעוד מפעלון מצליח!) ושכירים יעבדו בחדר-האוכל (באמת, מה ההבדל בין שכיר שמפרנס משפחה בישראל לבין מתנדבים שסוחבים את בנינו/בנותינו לחו"ל!?) הנוי יטופח ע"י ערביי טובא... וכולנו, אליבא דמרכז המשק, נביא תרומה נאותה בעבודת חוץ לקיבוץ - ובא הגואל לישראל.

גבירותי ורבותי, אתם עם השתייה הקרה שלא באים לאסיפות אלא אם מדובר בסעיף של נסיעות לחו"ל על חשבון משהו אחר, שותפים להליכת קיבוץ זה בדרך קיבוץ בית אורן. שם אתה יכול לעבוד בנקצוע שלך, כל עוד התמורה מגיעה לקיבוץ. פה ושם מישהו יעשה תורנות ואם יישארו ענפים בקיבוץ, יעבדו בהם פשוטי-עם (ועדת הקליטה תצטרך לחפש כמה פרייארם כאלה).

שיטת הסאלמי פועלו: הפעוטונים וגני הילדים הם בשלב הבא: או שנביא שכירות או

(המשך בע' 10)

אנחנו שנסיע את הילדים לראש-פינה, חצור או אילת-השחר (יותר זול, יותר מכשור). אחרי זה תור מחסן הבגדים - (אם לא נקלוט עוד כמה סבתות המקום ייסגר). שלב שלישי - חדר-האוכל: אחרי שיעבדו שם שכירים התק"ם תתערב ויעברו לאכילה בבתי - כל משפחה על תפריטה - כייף, סטייל.

חזון שנת ה-50 לייסוד כפר הנשיא:

בעיתון התק"מ "קיבוץ שהיה" מופיעה מודעה:

"כפר הנשיא, שהביא את ההגשה העצמית לתנועה הקיבוצית, מביאה את המסעדה הביתית לתיירות פנים. תוכל לאכול במסעדה סקוטית, אירית, וולשית, פולנית, הודית, ארגנטינית, קנדית, אמריקאית, אנגלית וצרפתית. הנחות ושייט על האגם ההלדרו-אלקטרי לאלה המשלמים במטבע קשה. תאכל עם קיבוצניק - חוויה אמיתית."

הידעתם?

* אמר החכם: מצב גינות הנוי בקיבוץ הוא סימן למצב המוראל בו. ואצלנו בזמן האחרון הנוי מתחיל להיות מוזנח. הסיבה: עד לפני שבוע עבד יגאל לבדו וחשב להתפטר. תודותינו נתונות לגורמי המשק - זה לא ענף רווחי.

* מדוע לא מזכירים את השריפות שלנו בחדשות? איזה ארגון, איזו היענות - דוד דיכון תופס פיקוד. איך אמרו בשיר השירים: עת השריפות הגיעה וקול הדיכון נשמע בארצנו.

* מלומד אחד ביקש שנפרסם כרוזים משלנו כנגד כרוזי האינתיפדה. הא לכם כרוז מס. 21: לערביי הגליל המזרחי ברכות חזקו ואמצו, חדלו להעלות את שדות כפר הנשיא באש. אני חוזר, חדלו בשם אללה הרחמן להעלות את האש בשדות כפר הנשיא. זה מעלה את המוראל שלהם, זה מלכד אותם, זה מוריד את הכרסים שלהם, זה מריץ את הדם בעורקים. תנו ליהוד להירקב.

על החתום:

יוסף אבן בקבוק)
ונסה אדום-קבר (הוועדה המארגנת
שבת שלום וחג הארבעים שמח

נכון שהתגעגעתם?

א ר י ק

מעמוד 11 (המרתון - המשך)

עבודה שכירה - מספר המשתתפים	56	מספר הנקודות	197	הממוצע =	3.51
משק ושירותים	"	"	64	"	3.30
צריכה	"	"	101	"	3.39
חינוך	"	"	220	"	3.14
דימוקרטיה	"	"	69	"	3.68

ועד המרתון הציעה לצרף מספר חברים לוועדה, לאחר ששלושה חברים פרשו ממנה מסיבות שונות. ההצעות תובאנה לפני המזכירות. כמו כן החליטה הוועדה להזמין את עמיר לוי מהתק"ם, ללוות אותנו בהמשך התהליך. ייעוץ זה נחוץ לנו מאוד לגבי מסירת אינפורמציה לחברה - בחירת הנושאים, בחירת הקבוצות מבין החברים שהתנדבו. זהו תהליך מסובך, הדורש מיומנות ונסיון ומקווים אנו שעם העזרה הזו נוכל לצאת לדרך.

המרתון.

דינח ראשון על תוצאות המרתון החברתי

השתתפו בשני המחזורים 217 חברים.

נושאים "תקועים", שחברים העלו ואשר צריכים העמקה, דיון ופיתרון, לפי מספר המציעים:

132 קולות	1. עבודה
" 115	2. חינוך
" 97	3. המערכת הארגונית - ניהול המשק
36	4. הפרט והכלל
" 34	5. תכנון כלכלי
" 30	6. בריאות
" 30	7. שירותים לחבר
" 25	8. קליטה (כולל בנים)
" 23	9. חברה מזדקנת
" 16	10. מפעל
" 11	11. צריכה
" 10	12. ועדות - תפקידים מרכזיים
" 10	13. תרבות
" 7	14. תכנון לטווח ארוך
" 7	15. לימודים והכשרה
" 7	16. אינטגרציה של הקיבוץ וסביבתו
" 6	17. חדר-האוכל
" 5	18. תקשורת

הרצון לשינויים

הדירוג היה בין 1 ל-4 דרגות שינוי, כשהמספר 4 מצביע על הרצון לשינוי מרחיק לכת:

3.09	=	המוצע	-	מספר הנקודות	572	-	מספר המשתתפים	185	
2.95	"	544	"	"	184	"	"	"	<u>ייעוד הקיבוץ</u>
2.54	"	155	"	"	61	"	"	"	<u>יחיד וכלל</u>
2.95	"	363	"	"	123	"	"	"	<u>יחסים הדדיים</u>
									<u>עבודה</u>

(המשך בע' 10)

חסכון במים לשמוש ביתי (שתיה, השקיה)

מזיר השמוש במים לשמוש ביתי הינו כפול ממי ההשקיה. חריגה מעל המותר מכפילה את המחיר.

א. לכך אין מנוס אלא למצוא דרך לחסכון במיוחד בהשקיה לצרכי נוי.
לכן טבלה המדברת בעד עצמה:-

דו"ח השוואת צריכת מי שתיה כולל גינון בין שנת הבצורת (86) לבין השנים שלאחר מכן 1987 / 88

החודש	צריכה בשנת 86 שנת בצורת	צריכה בשנת 87	צריכה בשנת 88	עלות הצריכה משנת הבצורת 86 לשנת 87 באחוזים	עליית הצריכה משנת הבצורת 86 לשנת 88 באחוזים
אפריל	11730	11092	16815	0 (חודש גשום)	43.3%
מ א י	16665	22929	32973	37.5%	97.8%
יוני	21423	29022	15180 עד ה-15.6	35.4%	70%

** שנת 86 היתה שנת בצורת וכולנו נרתמנו למשימת חסכון.

הוכחה שאנו יכולים גם לחסוך השנה.

חברים: זאת הזדמנות לחסכון של אלפי שקלים ללא מאמץ יתר. מ ר כ ז ה מ ש ק

האשק צי

נתונים לגיוס

- א. לאחר שירות צבאי.
- ב. חיילים בשירות חובה וקבע.
- ג. ללא רישום פלילי.
- ד. מוגדר בדיקות לטווג בטחוני ברמה הנדרשת.
- ה. מצב בריאות תקין.
- ו. התחייבות לפעול במסגרת היחידה במסך 16 שעות בחודש.
- ז. התחייבות לפעול בכל החומי יסוד היחידה ללא תנאי.
- ח. נכונות להסקיה מזמנך לצורך ביצוע איסוף והכשרה.

פרטים נוספים להצטרפות ניתן לקבל במג"ב גזרת ג. עליון במזכירות

פרטים נוספים אצל טוני ינאיס

טל' 06-942444/5

פִּיֶּנֶת הַסֵּרֶט הַשָּׁבִועִי

שם הסרט: ל א ש ש ז י י

בימרי: שמואל אימברמן

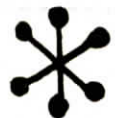
משחק: איקה זוהר, ענת וקסמן, ליאורה גרוסמן, ש. וילוז'ני

תסריט: לפי ספרו של דן בן-אמוץ

ובכן, "לא שם זיין", מתחרהו הגדול ל"כלוז לחופש הגדול", מגיע למקומותינו. מי שקרא את ספרו של דן בן-אמוץ וזוכר את "השיבה הביתה" עם ג'ין פונדה וג'ון וויט, יוכל למקם את עצמו ביחס לסרט, שעוסק ברובו במה קורה לנפש כאשר הגוף נהרס. הוא חושף אותנו לעולמן של נכה מלחמה ובמלחמתו לשיקום גופני ולשיקום כבודו העצמי וגאותו הפגועים. מדובר גם בשיקום מיני, וכאן מתחברת להתמודדותו חברתו נירה. הוא הולך ושוקע בתוך רחמים עצמיים ושואב כוחות הרס מקורבנותו. הסרט שואל בלי חשש, מה קורה לגברים בני 18 שחוגגים נעורים שחולפים מהר ומה קורה לגברים בני 19 שהופכים בשיא אונם לנכים. הסרט מציג מציאות כואבת, קשה ולפעמים מביכה, אבל בעיקרו של דבר ממקד אותנו בבעיה שהיינו מעדיפים להתעלם ממנה. ולא רק על נכים מדבר הסרט, אלא גם על הבריאים, עלינו כולנו.

סרט שחשוב לראות.

ו. (וקסמן) סרטים

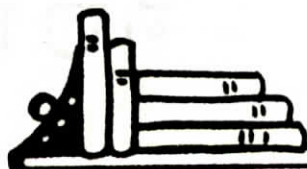
ה י ר ו ס י ז ו ת ר מ ת מ י ד - ה צ ש ר ק ל"מ ת מ י ד"

אם הינך מעוניין לשפר את איכות החיים במגזר החקלאי והכפרי אם אתה צעיר ברוחך ומוכן לתרום מזמנך ומיכולתך לשטרה חשובה. אנא הצטרף ליחידת המתמיד של טב"ב גזרת יהודה.

י ע ר ד

יחידה של יחידת המתמיד הוא לסייע למג"ב/מסמך היטובים למלא תפקידיו בתחומים השונים כמפורט מטה:-

- א. מניעת גניבות והברחות חקלאיות.
- ב. אבטחת ארבעים ציבוריים בתחום הגזרה.
- ג. מבצעים מיוחדים למניעת הפשיעה במגזר החקלאי.
- ד. פעילות בתחומי הבטחון (טיורים, חיפושים, טריקות, מחסומים).
- ה. מניעת גזל אדמות הלאום. והבניה הבלתי חוקית.
- ו. טיוע בהטלת החוק והסדר הציבורי.

חדש בספריה

<u>CONTENTS</u>	<u>TITLE</u>	<u>AUTHOR</u>
Suspense Novel	No Enemy but Time	Anthony Evelyn
Novel	The Haunted House	Brown Rebecca
Wartime Aviation Novel	Flight of the Intruder	Coonts Stephen
Mystery	A Taste for Death	James P.D.
Novel- England 1940's - 1950's	Coat of Arms	Kells Susannah
Novel	Reasonable Doubts	Lingard Joan
"	What's Bred in the Bone	Davies Robertson
" European Zeitgeist	The Death of my Brother Abel	Rezzori Gregor von
Novel	Waterland	Swift Graham
Murder - 16th Century France	Perfume	Süskind Patrick
Novel- "Family of Women"	Ice Dancing	Tourette Amelie la
Biography	Backcloth	Bogarde Dirk
A Cambridge Childhood	Period Piece	Raverat Gwen
Novel- Civil War Greece	Eleni	Gage Nicholas
Novel	The Black Velvet Gown	Cookson Catherine
"	Salvage	Gillott Jacky
"	The Glass Zoo	McNeish James
"	The Onyx	Briskin Jacqueline
"	The Wanting of Levine	Halbertstam Michael
Thriller	Dancing Bear	Crumley James

תערוכה

"אירועים בבר"

תערוכת תמונות קולג' של רג'י פרלסון

בגלריה במחניים

פתיחה רשמית בשבת - בשעה 11.30

כולם מוזמנים - (רשימה להסעות תלוייה מול המזכירות)

הימנון בית הספר

המילים של שלושת הבתים הראשונים
מאת שלומית עדר/ליפשיץ (בגיל הנעורים)
הבית האחרון התווסף לאחרונה
והמחברת היא רוני וגנר
הלחן - ג'וני פרנק

בכפר הנשיא יש בית-ספר
בית-ספר בכפר הנשיא.
ילדים לומדים בו לעזר
כי הלא הם הדור השני (2x)

נערים, בנות בו לומדים
בעזרת המורות המורים
זאטוטים שובבים פרחים עליזים
בסופם נעשים חכמים (2x)

גם לעבוד בו לומדים
לנקות, לעדור, לטפל, לעזור.
עמלים בו אפילו העצלנים
כי הלא הם תפארת הדור (2x)

לא הדור השלישי וגם לא הרביעי
לא ילמד פה יותר.
ניפרד ממורים ונכיר ילדים
כי עוברים לבית-ספר אחר (2x)

מבט לעתיד.

יישובים ודשאים מרהיבים. מזל שמול ביתו השאירו חלק כשמורת טבע.

אז היו זמנים, שנשארו כסיפורים, להצחיק את הילדים - על נסיעה של 40 דקות בכלי-רכב משונה צהוב בשם אוטובוס, בלי קירור וחיסום, בכביש דו-מסלולי מאספלט, לב"ס אזורי קטן, קטנטן של 1000 תלמידים עם מחנך חי ונושם לכל כיתה.

מאז השלום יש משמעות אחרת למילה "אזור". ביה"ס בלב בירת מחוז הצפון, במטרופולין כפר בלום, שאליו מגיעים באוויר או דרך האוטוסטראדה הרב-מסלולית, מכיל 100 000 תלמידים מכל רחבי המה"ה.

טוב שהשנה תורו להשתלם במקצוע. גם שושי הצליחה לתאם את שלה לאותו זמן, כך שכל המשפחה יוצאת לסיין ל-3 חודשים, מה עוד שבאותו זמן יוכל להשלים את התואר השלישי לגאולוגיה, תחביבו האהוב.

בעוד שבועיים יוצאים עם כל בני כיתה חרוב ומשפחותיהם לסוף-שבוע באיי יוון. מזל שלפני 10 שנים הנפיקו כרטיס חופשי לטיסות בכל חברות התעופה לכל תושבי מה"ה.

בתל-אביב הוציא את מסוקו, שחילקו לכל מי שגילו 18 ומעלה וכעבור כמה דקות חג מעל הכפר הקישי, שמשתרע לאורך הירדן. למטה גגות אדומים של הבתים המשופצים. עז היום נחשב כפר הנשיא למקום צנוע. רק לפני שנה עברו לגור בשיכון החדש, בבית קטן של 250 מ"ר.

בסוף יוני 2028 בשעה 06.00 בבוקר בדיוק, גמר אורי את משמרת הלילה בתק"ס - "תעשייה קולקטיבית מזרח-תיכונית" לניפוץ אבני בזלת ע"י קרני לייזר, מפעל אזורי שהוקם אחרי ה"שלום" המיוחל בבגדד. יצא ממחלקתו ועלה על פסנוע דו-כיווני, שיביא אותו הישר לשדה-ההסעה. בדרך ניפנף לחברים וידידים שהגיעו למשנת בוקר. ה.ט.ו.פ. - "טלויפון" שעל פרק ידו צפצף חרישית ופניה החומדות של שושי אשתו, בדרכה לעבודה, הופיעו על המרקע.

ככולם, העביר מיד את ה-ט.ו.פ. ל"לא-קול". הרי מזמן העבירו חוק במועצה על איסור השמעת ט.ו.פ.יים במקומות פומביים, אחרי מקרים לא מעטים של אנשים, שהתמוטטו בעקבות רעש בליל הקולות והשפות שנשמעו בכל רחבי המה"ה - "מזרח התיכון המאוחד". על המרקע שפתותיה נעו והמילים הופיעו למטה: אורי אל תשכח לקנות פיתות אצל אלי. בסדר, בסדר, מילמל לעצמו.

האמת היא שהמאפיה של אלי מג'ר על-יד שדה ההסעה היא האחרונה במה"ה שעוד אופה פיתות בשיטה המסורתית. אדם צנוע, אלי, היה יכול לעשות הון, אם היה פותח מאפיות בכל שדות ההסעה, אבל העדיף לשמור על הגחלת. תארו לעצמכם - אצלו עובדים עדיין בידיים, רק מערבב הבצק והתנורים הם אוטומטיים. באים מכל קצות המה"ה ואפילו מא"ה - "ארצות אירופה המאוחדות" לקנות אצלו.

אגיע הביתה, אוכל ארוחת-בוקר וישר לי-שון, כי הערב ביטלו לי את המשמרת. הרי יש חזרות קדחתניות ל-80 שנות המשק וגם המדינה. הוא אחראי לשידור הישיר דרך הווידאו לכל חבר באזור שאינו יכול להגיע לאירוע, וגם דרך הלווין לארצות המה"ה ולעולם כולו, אם יהיו מעוניינים. כבר ידוע על המונים מכל ארצות תבל שיישאו עד השעות הקטנות של הלילה לצפות בחגיגות. הרי כפר הנשיא, כקי-בוץ האחרון שעמד על שלו ולא גדל מעל 3000 חברים, הוא קיבוץ קטן ואינטימי. לפעמים תוקפים אותו געגועים לילדות הרחוקה, בה להרי הגולן היה נוף פראי. היום הכול מכוסה

הביט על הט.ו.פ... השעה 07.00 בדיוק.
כבר מגישים **ארוחת בוקר**. נכנס לאחד
האולמות הקטנים, המכיל כ-500 איש.
התיישב עם כמה חבר'ה והזמין מהרובוט
טוסט, סלט, ריבה וביצה. כעבור כמה
שניות הכול מונח לפניו על כלים
חד-פעמיים, דמויי חרסינה להפליא.
לוקח את סכיניו ומוריד את ראש הביצה,
תוחב את כפיתו פנימה - וצעקת אימים
יוצאת מפיו. לעזאזל - עברו 40 שנה
ועוד לא למדו להכין ביצה רכה....

הוא נחת במינחת חדר-האוכל. חדר-האוכל - כן,
גם כאן לא ויתרו. הוא גאה שהמשיכו בדרך האבות
המייסדים וממשיכים. חדר-אוכל, דבר שלא קיים
ביתר הקיבוצים. איך התייצבו ולחמו במועצה
השנתית הזקנים האלה - כולם בשנות ה-70-90,
גדי, יניתה, דודו, אפרים, אורן הצביעו בעד
המשך חדר-האוכל, ואף אחד לא מצטער.

רחל אבידור

לפני 30 שנה -

ליקטה אנגה

בארון מתכת אפור במשרדו של יצחק עדר מסתתר אוצר בלום - יומנים, דו"חות, צילומים -
המחכה להקמת הארכיון. לקראת יום הולדתנו ה-40 נברתי בדפים המצהיבים ומצאתי עדות
לתקופה והווה, שחלקנו לא חווה וחלקנו שכח.

השנה היא 1958 וכך מדווח (העורך? כתב כלשהו? המזכיר?):

מספר החברים 117
מספר הילדים 99

בתחילת שנת העשור מותר לנו להסתכל אחורה בסיפוק - במיוחד להישגים של
השנה האחרונה בשטח הרחבת החברה...

גורם חשוב לזה היתה ההשלמה שבאה לנו במתנת אלוהים לאחר שהתקוות של
השלמה מילידי הארץ נתבדו...

מתנהלת תחרות מעניינת בין כמה בנות, שכל אחת מהן רוצה לזכות בכבוד של
הולדת הילד/ה המאה...

מוועדת התרבות -

עיתונים - ביררנו את שאלת הכמות וחלוקת העיתונים לחברים. הוסכם להמשיך
בעיקרון של 2 חדרים לעיתון.

טיול לאילת - רוצים לארגן טיול זה לאלה שכבר כמה שנים בארץ וטרם ביקרו שם.

שיעורי עברית - לאחר כמה שבועות של פעולה זו התקיים דיון עליה ואנו נפרסם
את המסקנות (לא ברור מתי ואם הגיעו למסקנות. - המערכת של 1988)

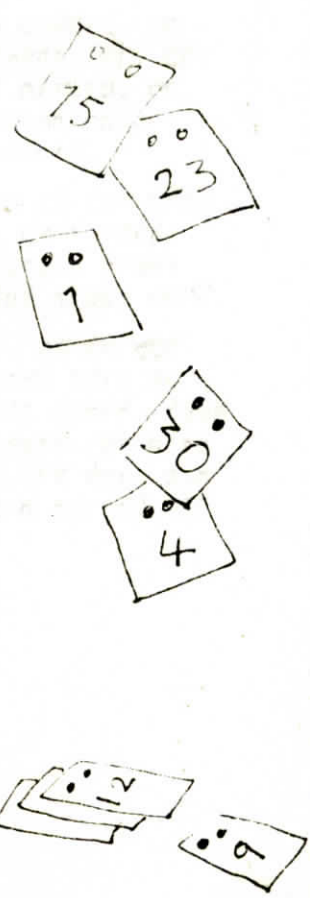
מוועדת החברה

נסיעות לחו"ל - הושמעה דעה באסיפה שהשנה יסעו 5 חברים. הובא ערעור על שיטת
הנסיעות...

ריהוט - מקווים שבזמן הקרוב נקבל כמה מקלטי רדיו לחלוקה בין החברים.

הספקה קטנה - חושבים לדון בענייני הספקה קטנה על בסיס של תקציב אישי.
(כמה חודשים אחרי זה) בוצע תקציב אישי של 29 ל"י לחבר לשנה. עלינו למצוא
חבר לניהול הדבר.

בריכת שחייה - קיבלנו את תוכנית העבודה ואפשר להתחיל בביצוע. דרושים לנו
20,000 ל"י לבנות ולהפעיל. התקבלה ההצעה להשתמש בשילומים האישיים מגרמניה...

בשנת 1958....

(שמעון, מרים, יגאל, אפרים, צביה)
פנו המחנכים אל ילדי כיתת "עפר" (גדי, מיכה, יניתה, זאבי, צילה, מיכה)
כדי לדעת איך הם רוצים לראות את הקיבוץ בעוד 10 שנים! הנה חלק מהתשובות:
אני רוצה שבמטע יהיו הרבה פרדסים ובכרם יהיו הרבה גפנים ועל כל גפן
הרבה אשכולות. וגם שיהיה "אגד" על יד הכביש.
שיהיו על יד כל בית-ילדים וכל בית מגורים פינות יפות ועצים גדולים
ויפים.
שחזירים לא יבואו בשדותינו ולכל אדמות המשק, ושלא יהיו קוצים, אלא
שיחרשו את האדמה ולא יהיו יותר מדי שריפות, ושהסורים לא יתקיפו את המשק.
שיהיו הרבה עצי פרי ועצי צל גדולים מאוד ויפים מאוד ושיהיו רחבים
וטובים לצל ושיהיה מספיק מים להשקות דשא, עצים וגינות.
שיהיו הרבה מקלטים, תעלות מסביב למשקנו היפה, ושיהיה שלום בין סוריה
וישראל, ושיהיו כאן יותר אנשים, ושהאנשים יתאמצו יותר.
אני הייתי רוצה שבעוד עשר שנים המשק יהיה מפותח מאוד - שיהיו בתי חרושת
ובית דואר.
שבנגריה יבנו עוד הרבה כסאות, שולחנות, וכסאות לתינוקות, ושבמסגריה
יעשו עוד מיטות ושיתקנו מיטות טוב יותר.

ובשנת 1988....

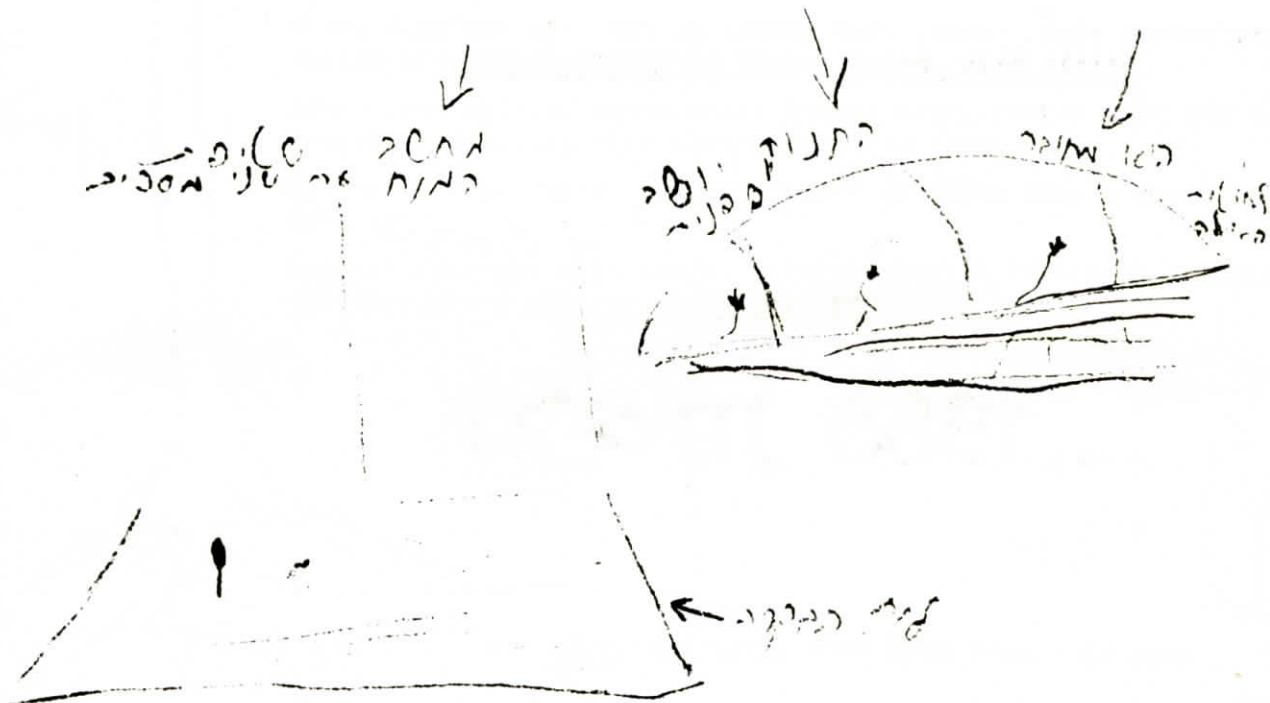
ו ל ה ש ו ו א ה - שנת 2020, לפי דמיון ילדי בה"ס היסודי של 1988.....
החידושים מתחילים בהשערות צנועות, כגון
"לכל ילד תהיה מכונת כתיבה"
"הקריאה לשיעור תהיה מנגינה של אוטו גלידה"
ועוד "יישבו מול המחשב בבית, והוא מלמד לפי רמות"
"על כל מכתבה יהיה מחשב, והילד בוחר בדיסקית שהוא רוצה."
אבל יש גם המפליגים בדמיונות פרוצים - ואולי זאת המציאות!

מאוד מצא חן בעיני הרעיון של הילד שרוצה למנוע מלחמה: "מכונה שאומרים לה והיא כותבת. כל פעם שתינוק נולד, ישימו עליו מכונה, ואחרי פרק זמן הוא יידע הכול. ומה שטוב - מכניסים "שלום" לתוך המוח, אבל לא "מלחמה". כך שהתינוק לעולם לא יידע מה זה מלחמה, ואיך לעשות מלחמה."

יש אפילו סרטוט למכונה זו.

האולטרא-סאונד
יש
לנו

↓
המוח
של התינוק
נכנס

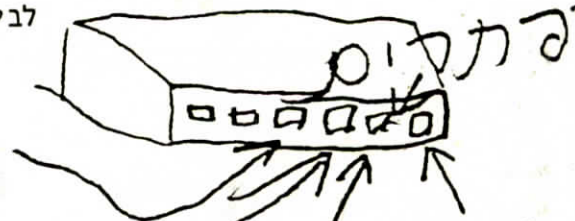
היה ויכוח אם בכלל כדאי ללמד ילד לכתוב, או רק איך ללחוץ על כפתורים במחשב. אבל לזה היו הסתייגויות: "אולי מרוב תרגול בלחיצה על כפתור כבר לא תהיה קואורדינציה בידיים." כנראה כדי למנוע את זה, חשבו שעונש בעתיד צריך להיות - לא להשתמש במחשב, ולכתוב ביד במחברת!

כולם הסכימו שעל כל פנים כדאי להמשיך לקיים בית-ספר, כדי שיוכלו לפגוש חברים - אבל בתנאי שכל ילד יחליט מה הוא רוצה ללמוד.

אני רק מקווה שהעבירו את ההצעות הנ"ל גם

לבית הספר באיילת השחר!

א נ ג ה

מנורה מחשב מתקן תצווה

לקראת כניסתנו למכבסה האזורית

(תאריך משוער ה-15.7.1988)

להלן כמה פרטים חשובים:-

כביסת חברים

בגדי עבודה, מגבות, מצעים (כותנה), שקיות - נא לזרוק כרגיל, עד יום ראשון בצהריים.

מומלץ לזרוק תחתונים בשקיות. לבן וצבעוני בנפרד.

גרביים גם כן בשקיות. בהיר וכהה בנפרד.

ממחטות אך ורק בשקיות.

שקיות אפשר לקבל במחסן הבגדים.

שאר הכביסה נשלחת ביום שני בצהריים. אך רצוי לזרוק כביסה מלוכלכת במשך כל השבוע. באם

התאים מתמלאים, נשלח כביסה גם במשך השבוע.

יש לבדוק שכל בגד מסומן ברור במספר 12. זהו מספר הזיהוי שלנו במכבסה האזורית.

הערה חשובה: רוב הכביסה מהמכבסה האזורית חוזרת מקופלת. לכן אין ביכולתנו לבדוק, האם פריט

זה, או אחר טעון תיקון.

על החברים לשים לב האם דרוש תיקון, ובאם כן - יש להחזיר הפריט למחסן הבגדים.

כביסת ילדים

כביסת ילדים יוצאת למכבסה האזורית מדי יום.

חברים אשר זורקים את בגדי ילדיהם בינצמם, חשוב לבדוק האם הבגדים מסומנים 52.

חשוב לזרוק בתאים המסומנים ילדים, כך מובטח שכביסתם תצא מדי יום ותגיע לאחר יומיים.

***חשוב ביותר: לא לסמן בגדי ילדים במספר חברים. בגדי הילדים כאמור חוזרים כמעט מדי יום,

לעומת בגדי חברים שיחזרו אחת לשבוע.

***** תודה *****

NEWS OF THE WEEK

- * This week our local elementary school closes its gates for the last time - after nearly 40 years of educational activity! The children and most of the teachers will be joining the much larger district school in Ayelet Hashachar - for better or for worse. We are hoping to fill the little ones' afternoons with extra-curricular activities at home.

The occasion will be marked by a show at the amphitheatre tonight at 21.00.

- * There will also be a handicraft exhibition of the children's work in the Mo'adon - open tonight from 17.00 - 20.30 and tomorrow lunchtime.
- * The official opening of Reggie Pearlson's exhibition "Material Happenings" will take place at kibbutz Machanaim tomorrow at 11.30. Transport is being arranged. Just put your name down on the list opposite the office.
- * A new hairdresser - Zachi Ben Dor (Zohar's brother) will be starting work this week - together with our Judy of course. For appointments ring Judy any day (except Saturday) between 10.00 and 10.30.
- * Vered Hadar, Yisra'el and Ariella's daughter, and her husband Motty have asked to come and live in the kibbutz for a year or two with their child, while the husband, who is a professional soldier, studies at the Technion in Haifa.
- * Frankie has changed the opening hours of the clothes shop slightly:

Sunday 18.00 - 19.00
Thursday 18.00 - 20.00
Friday 11.00 - 13.00

She would also like to remind you that there are no purchases on credit, so please bring your cheque-book. (That also applies to the Sewing Shop).

- * René and Michael Cohen entertained Milla and Ari Volvovski this week-end, the "Seruvnik" couple who were allowed to leave Russia recently after twelve (!) years. It was most interesting to hear their comments on events. As for the suggestion to fly Russian Jews straight to Israel in order to prevent their going to America, they are very much against

SHABBAT, SHALOM, Inge

JAHREZEIT

20 Tamuz - Lou Segal
23 Tamuz - Aryeh Bach
24 Tamuz - Kurt Gruenberg

חול טוב... חול טוב

H A P P Y B I R T H D A Y

3.7.88. Einav Golan

Ronen Yaron

4.7. Ruth Rachmani

Gal Ginat

Miriam Rifkind (granddaughter)

Alon Buskilla

Mor Ashkenazi

El'ad Ashkenazi

5.7. Myron Schwartz

Jackie Amar

Efrat Edelstein

Vered Kolkar

Oren Colman

Shakade Colman) Grandchildren
Rachmani

6.7. Anne Bilgory

Ofrie Wagner

7.7. Avner Waller (Cohen grandson)

Addie Levine (granddaughter)

8.7. Yotam Amit

Micah Waller (grandson-
Cohen)

Or Yehuda Etham (grandson
Erenberg)

Allon Eder (grandson)

Daniel Cohen (grandson)

9.7. Osnat Agmon

Allon Primost

Marie Curdian

Danah Ben-Chaim (granddaughter)

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

6.7. Miriam & Ammon Hame'iri

7.7. Jean & Willie Pinkus

Rickee & Yaron Cina

Clair & Alex Levine

8/7. Matty & Issy Devon

FILM OF THE WEEK - DON'T GIVE A DAMN (the original - Israeli - title
is very rude, and I find it difficult to
translate!)

The film tells the story of a war-veteran, and his efforts to re-habilitate
himself (mainly sexually) after being severely wounded. The hero is
19 years old when he is maimed, Not for the squeamish.

Yitzchak & Betty

Please come to
the Shnatties' 'Goodbye
Tea Party' this Sunday (3.7.88)
5:30pm at The Pool
R.S.V.P. to your adopted
son/daughter/friend in
the group.